

Радой Ралин

Война

Със осем уморени, бавни удара
часовникът от срещната стена
напомня ми, че вече във е утро.

Студена, бездиханна светлина
е влязла неусетно през пердетата
и стаята прилича на затвор,
ключът от който вече е в ръцете ти,
но ти безстрастно гледаш през прозореца.

Но ти мълчиш. Не искаш и да вярваш,
че във се е отдръпнала нощта,
и с вял рефлекс ръката си прокараваш,
но не забърсваш мътните стъкла.

За изход не вещаят новините,
мъглата скрива всичките дула.
И тръгват по бакалниците жените,
и светят лампи като кандила.

Предчувствия и пушеци задавят
дворовете, градините, градът.
И хора, и предмети се отдават
на някаква всеобща сива смърт.

Тежат мъглите – камъни надгробни.
Отвсякъде и всеки обсаден.
И всеки непременно е виновен.
Часовникът дано забие в мен.

1942

КРАЙ

© 1942 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5810>]